

Østkysten, hvor han den 6. Juli 1752 rejste sit Telt paa Fangstpladsen Ulinek.

Isen lagde dog stadig Hindringer i Vejen, og først den 3. August passerede Walløe Lindenow-Fjordens Munding, paa hvis Nordside han slog Lejr ved Fjeldet Nanisek, hvorfra han saa Storisen ligge klods paa Land i nordøstlig Retning under det Forbjærg, der nu bærer hans Navn. De Oplysninger, Walløe indhentede hos Østlændingene, var kun lidet opmuntrende. De gik ud paa, at kun enkelte Udhavnæsse egnede sig til Bebyggelse, medens største Delen af Landets Østside var dækket af Indlandsis. Eskimoerne forestillede ham endvidere Umuligheden af at fortsætte Rejsen, og da hans Ledsagere nægtede at gaa videre, og Provianten begyndte at slippe op, maatte Walløe meget mod sin Villie tiltræde Tilbagereisen, der foregik gennem Prins Christians Sund og videre til Agdluitsok-Fjorden. Her overvintrede Walløe for anden Gang, og først Aaret efter naaede han lykkelig tilbage til Kolonien Frederikshaab. Walløe er den første Europæer, der har givet en Skildring af det sydligste Grønlands Natur og Klima, af Storisens Forekomst og Drift, dens Indflydelse paa Grønlandernes Erhverv og de store Vanskeligheder Isen lægger i Vejen for Samfærdslen i disse Egne.

Ved Siden heraf indeholder Dagbøgerne Oplysninger om Landets Befolkning og kaster Lys over de Vilkaar, hvorunder Kolonisterne i Grønland levede paa Walløes Tid. Bogen har saaledes en Værdi, der rækker langt ud over Beretningen om selve Rejsen.

Walløe's Samtid havde ikke Øje for de Fortjenester, han indlagde sig ved Udforskningen af ukendte Egne. Han døde den 27. April 1793 fattig og ubemærket som Lem i Vartov-Stiftelsen, og det er derfor kun et skyldigt Æresminde, der nu — ved Udgivelsen af Dagbøgerne — rejses ham som en af Grønlandsforskningens første Pionerer.

O. Bendixen.

Dr. Fr. Stählin: Das hellenische Thessalien. (8°, 245 Sider, Kort, 29 Tekstkort, 12 Tavler). I Engelhorn's Nachfolger. Stuttgart 1924.

Den foreliggende Afhandling er en grundig og strængt videnskabelig Fremstilling af Thessaliens Topografi i Oldtiden, baseret paa et omfattende Litteraturstudium og paa to Undersøgelsesrejser (1904 og 1912). Først skildres de nordlige Randlandskaber, Perrhäbien og Magnesia, som til Tider stod i Afhængighedsforhold til Thessalien, derpaa Thessalien i snævrere Forstand og tilsidst de sydlige Randlandskaber: Dolopien, Phthiotis og Spercheiosomraadet. Hvert Afsnit indledes med en kort geografisk Beskrivelse, hvor Hovedvægten dog

stadig ligger paa det topografiske (Bjerge, Floder, Veje og Passer), og derefter følger en omhyggelig, af Planer og Afbildninger ledsaget, Beskrivelse af de talrige Rester af Bymure og andre Levninger af Oldtidsbyer, disses Identificering med de fra Oldtidslitteraturen kendte Byer og en kort Omtale af Byernes Historie. Bogen ledsages af et Sagregister og en rig Litteraturfortegnelse. For den, som studerer Oldtidens Historie, vil den være et værdifuldt Hjælpemiddel, men ogsaa Geografen vil finde noget af Interesse, f. Eks. Omtalen af Vandløbenes Benyttelse til Overrisling.

M. Vahl.

E. Rybitschka: Im gottgegebenen Afghanistan. Als Gäste des Emirs. (29×14 cm. 296 Sider. 74 Illustr. & 1 Kort. 8 Mk. 50 Pfg.)
F. A. Brockhaus. Leipzig 1927.

Bogen handler om 3 østrigske Officerer — den ene er Forf. —, som i Begyndelsen af Verdenskrigen flygter fra en russisk Fangelejr i Samarkand. Det lykkes dem at tilbagelægge c. 250 km og naa over Floden Amu Darja; de er saa i Afghanistan, hvor Skæbnen vil, at de kommer til at tilbringe ikke mindre end c. 7 Aar. Emiren vil benytte sin neutrale Stilling til at erhverve Fordele saavel af Centralmagterne som af England; han behandler derfor de 3 Officerer snart godt, snart slet, som det passer ind i hans Politik; de 3 arbejder ogsaa med ved en Reorganisation af Hæren.

De østrigske Officerer faar et udstrakt Kendskab til Afghanistan og Forholdene dér; de oplever, at Emiren snigmyrdes, at der udbræder Tronrevolution, at Afghanistan angriber Englænderne o. s. v.

De drømmer jo stadig om at slippe bort, men det bliver som nævnt først efter c. 7 Aars Forløb. De maa hjem over Persien, hvor de bliver attraperede af Englænderne, der dog bringer dem til Bombay, hvorfra de pr. Damper naar hjem til Triest.

Bogen er spændende; Forf. har brugt sin Tid vel og foretaget mange ethnografiske og arkæologiske Studier. Læseren faar et udmærket Indblik i Orienten og i orientalske Forhold, og Værket ledsages af smukke Illustrationer.

Vi medgiver denne moderne Odysseé vor bedste anbefaling.

E. C.

Paul Schebesta: Bei der Urwaldzwerge von Malaya. (15×24 cm., 278 Sider, 150 Illustr. og 1 Kort). F. A. Brockhaus. Leipzig 1927.

Dværgfolk findes i Central-Afrika, paa Andamanerne og Filippinerne samt i Bagindien. De hidtil mest ukendte var Semang'erne paa Malakka Halvøen. Forskellige Forskere havde forsøgt at skaffe Kend-